

N Verzekeringsdistributie A2
MH/SL/AS
783-2018

Brussel, 27 maart 2018

ADVIES

over

**DE OMZETTING VAN DE RICHTLIJN BETREFFENDE
VERZEKERINGSDISTRIBUTIE**

en

DE ERKENNING VAN DE DIPLOMA'S

(goedgekeurd door het bureau op 24 januari 2018,
bekrachtigd door de algemene vergadering van de Hoge Raad op 27 maart 2018)

Na raadpleging van de betrokken organisaties uit sectorcommissie nr. 15 - Andere vrije en intellectuele beroepen, heeft het Bureau van de Hoge Raad op 24 januari 2018 bij hoogdringendheid en op eigen initiatief onderstaand advies uitgebracht, dat werd bekrachtigd door de algemene vergadering van de Hoge Raad op 27 maart 2018.

I. OMZETTING VAN DE RICHTLIJN BETREFFENDE VERZEKERINGSDISTRIBUTIE

CONTEXT

De nieuwe richtlijn over de verzekeringsdistributie¹ (hierna “IDD” genoemd) moet vóór 23 februari 2018 omgezet worden naar Belgisch recht.

Op verzoek van de sector had de Hoge Raad in december 2016 een advies uitgebracht over de belangrijkste richtlijnen die moesten gevolgd worden bij de omzetting naar Belgisch recht².

Bij analyse van het voorontwerp van wet tot omzetting van Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie blijkt dat deze richtlijnen niet goed gevolgd werden.

Om deze reden zal de Hoge Raad eerst meerdere transversale bemerkingen formuleren alvorens de analyse per artikel aan te vatten.

ALGEMEEN STANDPUNT

1. Geen strengere of extra regels

Het is belangrijk dat er gewaakt wordt over een goed evenwicht tussen de nuttige bescherming van de consument en de kostprijs voor de betrokken sectoren.

De Belgische wetgever is opnieuw verder gegaan dan wat Europa voorschrijft en legt een aantal bijkomende verplichtingen op aan de beroepsbeoefenaars. Deze aanpak houdt niet voldoende rekening met het door Europa beoogde doel.

De Belgische wetgever behandelt de schadeverzekeringen en de verzekeringen met een beleggingscomponent op identieke wijze, terwijl de IDD duidelijk een onderscheid maakt tussen deze producten en extra regels voorziet die aangepast zijn aan de eigenschappen van de verzekeringsproducten met een beleggingscomponent.

Door gedragsregels uit te breiden naar onderwerpen waarvoor de Europese wetgeving niet ontworpen en zelfs niet gewenst was, plaatst de Belgische wetgever ons land en onze industrie in een onevenwichtige situatie tegenover de buurlanden. Bovendien voert hij talrijke onaangepaste regels in voor een materie waarvoor de oorspronkelijke wetgeving niet ontwikkeld is.

¹ Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie

² Advies van 13 december 2016 over de omzetting van de richtlijn betreffende de verzekeringsdistributie

2. Verkeerde aanpak van de Belgische wetgever

De toepassing van de MiFID regels bovenop de regels van de IDD is een vorm van overreglementering. Ter illustratie voegt de Hoge Raad hierbij in bijlage een vergelijkende tabel met de punten waarvoor België verder gaat dan wat door Europa voorgeschreven wordt.

Deze verkeerde benadering van de wetgever leidt tot de situatie waarbij de consument overgeïnformeerd, en dus gedesinformeerd wordt, en waarbij de verzekeringsmakelaar, zeker voor schadeverzekeringen, gebukt gaat onder de administratieve overlast.

Het doel van de regelgeving is een betere bescherming van de consumenten voor financiële diensten. De schadeverzekeringen bevatten geen enkel element dat van ver of dichtbij betrekking heeft op enig “beleggingsrisico” en hebben niet bijgedragen aan het ontstaan van de financiële crisis.

De IDD maakt hier inderdaad een duidelijk onderscheid. Hoofdstuk VI van de IDD voorziet enkel aanvullende vereisten (belangenconflicten, vergoedingen, enz.) voor de verzekering met een beleggingscomponent.

Deze regels dienen bijgevolg enkel toegepast te worden op verzekeringsproducten met een beleggingscomponent, zoals de IDD vooropstelt.

3. Het niet in aanmerking nemen van de mening van de betrokkenen

Zoals hierboven vermeld werd, had de Hoge Raad ter zake een advies uitgebracht nadat hem door de vier erkende representatieve organisaties van de sector gevraagd werd de koers te bepalen die moest gevolgd worden met betrekking tot bepaalde cruciale principes. De FSMA organiseerde ook een openbare raadpleging, die een overvloed aan reacties teweeg bracht.

Bij het lezen van het voorontwerp van wet blijkt echter dat deze overeenstemmende standpunten niet gehoord, of in elk geval niet gevolgd werden door de wetgever.

De Hoge Raad betreurt dat er geen rekening gehouden werd met het gemeenschappelijke standpunt van de sector.

Het doel van dit advies is de grote struikelblokken in herinnering te brengen en de mogelijkheid te bieden de nodige verbeteringen aan te brengen in het wetsontwerp, om een correcte toepassing van deze regels in de praktijk mogelijk te maken.

4. Vereenvoudiging van de administratieve verplichtingen

Ook de noodzaak van administratieve vereenvoudiging in het kader van Twin Peaks II werd overeengekomen in het **regeerakkoord** van 2014:

“De opeenvolgende maatregelen van de afgelopen jaren op het vlak van de bescherming van de financiële consument worden geëvalueerd; lacunes in de regelgeving worden opgevangen en de regels worden vereenvoudigd waar mogelijk.”

De **beleidsnota** van Minister Kris Peeters meldt bovendien dat de beleidsmakers samen met de beroepsverenigingen wensen na te gaan in welke mate de verplichtingen t.a.v. de verzekeringstussenpersonen voor de informatie die ze aan hun cliënten moeten verstrekken, proportioneler kunnen worden ingevuld.

Men kan echter alleen maar vaststellen dat door het opleggen van een aantal verplichtingen, die bovendien niet geschikt zijn voor de materie van schadeverzekeringen, de administratieve last die op de beroepsbeoefenaars van de sector rust, sterk zal toenemen. De verzekeringstussenpersoon heeft hierdoor minder en minder tijd voor zijn kernactiviteit, namelijk de klant bijstaan en adviseren. Dit heeft reeds zijn impact op de sector: sinds de invoering van Twin Peaks II is het aantal verzekeringstussenpersonen immers gedaald met 25 procent!

De Hoge Raad is voorstander van een adequate bescherming van de consument, maar stelt vast dat bepaalde regels leiden tot administratieve overbelasting en tot een overinformatie van de consumenten, wat volledig contraproductief is.

5. Initiatiefrecht voor de Koning

Op heel wat punten kunnen de verplichtingen verder uitgewerkt worden op initiatief van de Koning en de FSMA. Deze bevoegdheden in verband met deze vaak essentiële bepalingen zijn voor de Hoge Raad te verregaand. Bovendien creëert dit rechtsonzekerheid voor de beroepsbeoefenaars die werkzaam zijn in de verzekeringssector. De Hoge Raad wenst dus meer garanties in de wet zelf, waarbij de wet tenminste voorziet dat deze initiatieven worden vastgelegd in een koninklijk besluit dat verplicht ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de Ministerraad.

BEMERKINGEN PER ARTIKEL

Art. 15 - Definities

- **Punt b) 16°/2 (definitie van de spaarverzekering) et 16°/3 (definitie van de beleggingsverzekering).**

Deze twee definities zijn afkomstig uit Twin Peaks II en hebben geen bestaansreden meer aangezien de IDD de definitie van de “verzekering met een beleggingscomponent” heeft ingevoerd (zie het nieuwe artikel 16°/1 van het wetsontwerp). Deze definities moeten dus weggelaten worden.

- **Punt c) 19°/1 (definitie van de professionele klant)**

De definitie van de professionele klant moet enkel van toepassing zijn voor de verzekeringen met een beleggingscomponent. Op het gebied van de schadeverzekeringen moet de categorisering van de grote risico's toegepast worden.

In overeenstemming met de bezorgdheden die vermeld werden onder punt 5 van de algemene bemerkingen, meent de Hoge Raad dat deze definitie niet moet opgenomen worden in een koninklijk besluit, maar in de wet.

- **Punt f) 21°/5° (definitie van de subagent)**

De Hoge Raad vraagt dat de definitie van de subagent zou worden aangepast, zodat een subagent, indien hij dit wenst, zou kunnen werken voor een tussenpersoon voor schadeverzekeringen en voor een andere tussenpersoon voor levensverzekeringen, zoals momenteel het geval is. Deze situatie stelt thans geen enkel probleem en niets geeft aanleiding tot een wijziging van de huidige situatie.

- **Punt f) 21°/7° (definitie van de verbonden verzekeringsagent)**

Deze definitie wordt momenteel nog besproken. De Hoge Raad dringt er op aan dat de sector betrokken zou worden bij de werkzaamheden over dit aspect.

- **Punt f) 21°/8° -a) (definitie van de verantwoordelijke voor de distributie)**

Deze definitie mag geen impact hebben op de keuze van het sociaal statuut van de verantwoordelijke voor de distributie (VVD). De Hoge Raad pleit voor de vervanging van “werknemer” door “natuurlijke persoon”.

- **Punt f) 21°/8° -b) (definitie van de persoon in contact met het publiek)**

Bij het lezen van dit artikel meent de Hoge Raad dat er een zekere vaagheid blijft bestaan over wie beschouwd wordt als zijnde “rechtstreeks betrokken bij de werkzaamheden van verzekeringsdistributie en die daartoe op welke wijze ook in contact staat met het publiek”. Bijgevolg vraagt de Hoge Raad dat deze definitie beter afgelijnd wordt. Hij meent dat enkel die personen die “intellectuele” handelingen verrichten in het kader van de verzekeringsdistributie onder deze definitie moeten vallen.

Art. 22

Art. 262

De Hoge Raad vraagt dat de formulering van dit artikel herzien zou worden in functie van de bemerking die geformuleerd werd over artikel 15, punt f), 21°/5° (definitie van de subagent).

Art. 263

De Hoge Raad stelt zich vragen bij de modaliteiten die van toepassing zijn op de nevenverzekeringstussenpersoon.

Art. 265

Voor de toepassing van dit artikel is het belangrijk rekening te houden met het profiel van het bureau voor de interne procedures inzake klachten die ingevoerd moeten worden. Zo zou er een proportionaliteitscriterium opgenomen moeten worden in het artikel.

Art. 266

1° De bevoegdheden die in het kader van dit artikel aan de Koning gegeven worden, zijn te groot. De Hoge Raad verwijst naar punt 5 van de algemene bemerkingen. De beroepskennis en de bijscholing zijn immers essentiële punten.

2° Er is sprake van een vereiste op het gebied van professionele betrouwbaarheid. De Hoge Raad vraagt zich af hoe deze betrouwbaarheid met zekerheid gecontroleerd kan worden.

3° De Hoge Raad vraagt dat de vereisten die onder dit punt voorzien worden enkel van toepassing zouden zijn op de personen die een functie uitoefenen binnen het effectieve bestuur, en zelfs op de verantwoordelijke voor de distributie.

Art. 267

Voortaan moeten de relevante personen in de leiding van een tussenpersoon bewijs leveren van kennis en vakbekwaamheid. Omdat dit tot nog toe geen vereiste was en het voldoende was dat er een VVD was, kan dit voor problemen zorgen in tal van vennootschappen. Er moeten overgangsmatregelen voorzien worden.

Art. 268, 1e §, 6e en laatste alinea

De Hoge Raad vestigt de aandacht op een afwijking tussen de Franse en de Nederlandse versie van het voorontwerp van wet. In het Nederlands wordt de term “onverwijld” beide keren gebruikt, terwijl in het Frans enerzijds de term “immédiatement” en anderzijds de uitdrukking “sans délai” aangegeven zijn. Voor een grotere rechtszekerheid en een wetgevingstechnische correctheid, zou het wenselijk zijn slechts één en hetzelfde woord te gebruiken.

Art. 24

Art. 279, §2, alinea 2

De verplichting die door deze bepaling wordt opgelegd, is onduidelijk. Bovendien wordt zij niet voorzien door de IDD. De Belgische wetgever gaat nogmaals verder dan wat de richtlijn voorschrijft. Gezien de rechtsonzekerheid die bovendien veroorzaakt wordt door deze alinea, vraagt de Hoge Raad de schrapping ervan.

Art. 280

Dit artikel over het informeren van de klant over zijn indeling in de categorie van professionele of niet-professionele klant wordt op algemene wijze ingevoerd (ongeacht het betrokken product). De Hoge Raad pleit voor het gebruik van de categorisering “professionele klant” voor de verzekeringen met een beleggingscomponent en van de categorisering van de “grote risico’s” voor schadeverzekeringen. Voor het overige verwijst hij naar de opmerking inzake de definitie van de professionele klant - zie artikel 15 - punt c) 19°/1.

Art. 281, §4

Terwijl paragraaf 3 van hetzelfde artikel voorziet dat de verplichte informatie, zoals bedoeld in artikel 281, niet van toepassing is wanneer de distributieactiviteiten betrekking hebben op grote risico’s, verwijst paragraaf 4, die de Koning de mogelijkheid geeft de bedoelde inlichtingen uit te breiden en te vervolledigen, naar het onderscheid tussen de professionele en de niet-professionele klant.

Zoals vermeld voor artikel 280, meent de Hoge Raad dat de categorisering “professionele klant” gebruikt moet worden voor de verzekeringen met een beleggingscomponent en de categorisering van de “grote risico’s” voor de schadeverzekeringen.

De machtiging die wordt gegeven aan de Koning om bijkomende informatieverplichtingen op te leggen, laat goldplating toe.

Art 283

§1, c

De Hoge Raad vraagt de weglating van de woorden “indien van toepassing”. Deze term komt niet voor in de IDD en zorgt voor verwarring en derhalve voor rechtsonzekerheid.

§1, c) i)

De Hoge Raad vraagt de weglating van de woorden “indien advies verleend wordt”. Deze uitdrukking is niet opgenomen in de IDD en leidt tot verwarring. Er kan immers ook advies verleend worden in het kader van de situatie bedoeld in punt iii).

§6

De Hoge Raad vraagt dat deze paragraaf zou worden geschrapt. Volgens de IDD is deze verplichte informatie over de kosten en lasten niet van toepassing op de schadeverzekeringen, maar enkel op de verzekeringen met een beleggingscomponent. De Hoge Raad verwijst ook naar punt 2 van de algemene bemerkingen.

§8 tot 12

In dezelfde geest vraagt de Hoge Raad dat deze paragrafen in verband met belangenconflicten hernomen zouden worden onder afdeling 16 “Aanvullende vereisten met betrekking tot verzekeringsproducten met een beleggingscomponent” van het voorontwerp van wet. Volgens de IDD is de materie inzake belangenconflicten niet van toepassing op schadeverzekeringen maar enkel op de verzekeringen met een beleggingscomponent.

Art. 284

Zoals overigens reeds werd aangegeven, is de Hoge Raad tegen elke vorm van goldplating door de Belgische wetgever. Hij pleit er ook voor dat alle niet-gebonden partijen die verzekeringsproducten met een beleggingscomponent aanbieden de mogelijkheid zouden hebben advies te verstrekken op grond van een onpartijdige en persoonlijke analyse.

Art.285

In het huidige tijdperk van digitalisering pleit de Hoge Raad ervoor om dit systeem om te keren, en informatie in principe via de digitale weg te verstrekken. De cliënt heeft dan steeds de mogelijkheid om, op zijn verzoek, de informatie op papier te ontvangen. De Hoge Raad vraagt artikel 285 in die zin aan te passen.

Art. 287

§1, alinea 1

De Hoge Raad vraagt dat deze paragraaf in verband met de *inducements* hernomen zou worden onder afdeling 16 van het voorontwerp van wet. Volgens wat de IDD voorschrijft, is deze verplichting tot mededeling niet van toepassing op schadeverzekeringen maar enkel op de verzekeringen met een beleggingscomponent (zie artikel 29.2 van de IDD).

§1, alinea's 2 en 3

De Hoge Raad vraagt de weglating van deze alinea's die voortkomen uit artikel 24.9 van de MiFID II richtlijn. Deze verplichting tot transparantie gaat opnieuw verder dan wat de IDD voorschrijft.

Aangaande deze twee aspecten verwijst de Hoge Raad ook naar punt 2 van de algemene bemerkingsen.

§2

Dit artikel bepaalt de uitwerking in onderling overleg van een gedragscode door de representatieve organisaties van de verzekeringssector. De Hoge Raad vindt het positief dat deze organisaties betrokken worden. Hij stelt zich echter vragen bij de toegekende termijn, die volgens hem een beetje kort is, vooral in het licht van de gevolgen indien de werkzaamheden niet afgerond worden. In dat geval is de Koning immers gemachtigd een hele reeks bepalingen vast te leggen die van het grootste belang zijn voor de spelers in het veld. Bovendien kan de termijn van zes maanden niet verklaard worden door de absolute noodzaak te beschikken over een gedragscode voor de tenuitvoerlegging van de wet, want de memorie van toelichting geeft op pagina 47 het volgende aan: “[...] die verduidelijkingen [...] zijn [...] niet onontbeerlijk voor de toepassing van de door de wetgever uitgewerkte regeling”. De Hoge Raad kan deze aanpak niet onderschrijven en verwijst in dit opzicht naar punt 5 van de algemene bemerkingsen.

Bovendien herinnert de Hoge Raad er aan dat deze paragraaf enkel betrekking moet hebben op de IBIP's.

Art.288

De Hoge Raad keurt het principe goed dat wordt ingevoerd door artikel 288 en volgens hetwelke de vereisten inzake controle en governance van de producten onder de verantwoordelijkheid van de productontwikkelaar vallen. De Hoge Raad is immers nog steeds van mening dat dit soort verantwoordelijkheid moet vallen op de entiteit die de volledige controle heeft over het voorwerp in kwestie.

Art. 289

De Hoge Raad vraagt dat dit artikel in verband met de rapportering hernomen zou worden onder afdeling 16 van het voorontwerp van wet. Volgens wat de IDD voorschrijft, is deze rapportering aan klanten niet van toepassing op schadeverzekeringen, maar enkel op de verzekeringen met een beleggingscomponent. De Hoge Raad verwijst eveneens naar punt 2 van de algemene bemerkingsen.

Art. 290

Zelfde opmerking als voor artikel 289 maar aangaande de klantendossiers. Bovendien heeft de volmacht aan de Koning, voorzien in paragraaf 2, betrekking op essentiële elementen. De Hoge Raad verwijst eveneens naar punt 5 van de algemene bemerkingen.

Art. 292

De Hoge Raad vindt de terbeschikkingstelling van informatie over hun producten door de verzekeringsondernemingen aan verzekeringsdistributeurs positief. Dit geeft de distributeurs meer zekerheid om aan al hun wettelijke verplichtingen te voldoen met betrekking tot producten die zij niet volledig beheersen.

Wat betreft de vorm zou het wenselijk zijn in de Franstalige tekst “donec” te vervangen door “dunt”.

Art. 293

De Hoge Raad vraagt dat de regeling van de verantwoordelijkheid tegenover de subagent afgestemd zou worden op die van de verzekeringsagent. Namelijk, dat de verantwoordelijkheid enkel doorweegt in het geval van een handeling of verzuim dat betrekking heeft op de gedragsregels versus verantwoordelijkheid in het geval van handeling of verzuim wanneer de subagent voor rekening van de makelaar of agent optreedt.

Art. 294 §2

De Hoge Raad vraagt dat dit artikel over de aanvullende vereisten met betrekking tot verzekeringsproducten met een beleggingscomponent niet zou worden uitgebreid naar andere producten dan deze die beoogd worden door de IDD. Hij verwijst ook naar de opmerking aangaande artikel 15 - punt b) 16°/2. Bovendien meent de Hoge Raad dat de bevoegdheden die toegekend worden aan de Koning te uitgebreid zijn. Op dit vlak verwijst hij naar punt 5 van de algemene bemerkingen.

Art. 296

De Hoge Raad herhaalt de opmerking die geformuleerd werd bij artikel 294, §2. Hij vraagt de schrapping van paragraaf 5.

Art. 297

De regeling van het vermoeden van oorzakelijk verband is niet voorzien door de IDD. Dit artikel voert een afwijking in op het gemene recht betreffende de aansprakelijkheid, met als gevolg dat er een buitensporige verantwoordelijkheid zal wegen op de verzekeringstussenpersonen, die voor het grootste deel kmo's zijn. De Hoge Raad pleit voor de schrapping van dit artikel. Bovendien verwijst hij naar punt 1 en 2 van de algemene bemerkingen.

Art. 38

Art. 319

De Hoge Raad vraagt dat de administratieve geldboetes beperkt zouden worden tot de gevallen voorzien door artikel 33.1 e) van de IDD (conform artikel 33.2 van de IDD).

II. ERKENNING VAN DE DIPLOMA'S

CONTEXT

De Hoge Raad maakt gebruik van de gelegenheid die geboden wordt door dit advies over de omzetting van de richtlijn betreffende verzekeringsdistributie om een probleem betreffende de erkenning van diploma's aan te kaarten dat de kandidaat-verzekeringstussenpersonen ondervinden.

De wet van 4 april 2014 betreffende de verzekeringen bepaalt dat om in het register van de verzekeringstussenpersonen te worden ingeschreven, de kandidaat over beroepskennis moet beschikken (theoretische kennis en praktijkervaring).

Volgens artikel 270, §4 kan het bewijs van de vereiste beroepskennis op 2 manieren geleverd worden. Ofwel is de kandidaat houder van een van de door de Koning opgesomde onderwijsgetuigschriften (1°), ofwel is hij houder van een getuigschrift van hoger middelbaar onderwijs en geslaagd voor het eenmalige examen (2°).

1°. De getuigschriften van hoger onderwijs die geldig zijn om de theoretische kennis te bewijzen, worden opgesomd in artikel 25, §1 van het koninklijk besluit van 25 maart 1996 tot uitvoering van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringbemiddeling en de distributie van verzekeringen.

Het gaat om:

- een overeenkomstig een decreet van de Vlaamse of de Franse Gemeenschap door een universiteit of een hogeschool toegekend master diploma of een daarmee gelijkgesteld diploma toegekend vóór het academiejaar 2004-2005;
- een overeenkomstig een decreet van de Vlaamse of de Franse Gemeenschap door een universiteit of een hogeschool toegekend academisch bachelor diploma, een door een instelling van hoger onderwijs toegekend professioneel bachelor diploma of een daarmee gelijkgesteld diploma toegekend vóór het schooljaar 2004-2005, en welk diploma een lessenprogramma omvat van minstens 11 studiepunten technische kennis inzake verzekeringen en 3 studiepunten inzake bedrijfsbeheer, of een equivalent percentage van studiebelasting.

2°. De systeem van het eenmalige examen is van toepassing sinds 1 januari 2015. Voorheen moest de kandidaat een door de FSMA erkende vorming volgen en voltooien.

PROBLEEMSTELLING EN OPLOSSING

Vóór 1 januari 2015 waren de opleidingen die gegeven werden door de centra voor middenstandsopleiding³ erkend door de FSMA. Zij waren dus geldig om de vereiste theoretische kennis te bewijzen teneinde ingeschreven te kunnen worden in het register van de verzekeringstussenpersonen.

Sedert de invoering van het eenmalige examen op 1 januari 2015 geven de opleidingen gegeven door de centra voor middenstandsopleiding en het voltooien ervan wettelijk geen toegang meer tot het beroep. Het is dus nodig deze situatie te verhelpen; des te meer aangezien deze weg, die beantwoordt aan hun realiteit, gekozen wordt door talrijke kandidaat-verzekeringstussenpersonen. De Hoge Raad benadrukt bovendien dat deze opleidingen vollediger zijn dan wat het eenmalige examen bestrijkt en dus beter overeenstemmen met de kennis die nodig is voor de uitoefening van de activiteit van verzekeringstussenpersoon.

³ EFP, IFAPME, Syntra en IAWM

Daarom stelt de Hoge Raad voor een derde punt toe te voegen aan artikel 25, §1 van het voormelde koninklijk besluit van 25 maart 1996.

Dit punt zou als volgt opgesteld worden:

3° een diploma van de specifieke opleiding tot bedrijfsleider, in overeenstemming met de geldende wetgeving toegekend in de permanente vorming van de middenstand in het kader van de opleiding tot verzekeringstussenpersoon.

Zo zullen alle naar behoren kwalificerende opleidingen erkend kunnen worden, zoals dat overigens het geval was vóór de invoering van het systeem van het eenmalige examen.

BESLUIT

Om de betrokken sector niet in gevaar te brengen, vraagt de Hoge Raad dat er gevolg zou worden gegeven aan de talrijke aandachtspunten die in dit advies aangebracht werden.

In België wordt het belangrijkste distributiekanaal voor verzekeringen immers gevormd door de verzekeringsmakelaarsdiensten. Om deze reden verzoekt de Hoge Raad de autoriteiten aandacht te besteden aan de werkgelegenheid en aan de vitaliteit van onze kmo's.

De Hoge Raad dringt er op aan dat de Belgische wetgever niet verder zou gaan dan wat Europa voorschrijft, door aan de dienstverleners in ons land zwaardere verplichtingen op te leggen dan voor de dienstverleners van andere lidstaten en hen zo in een nadelige concurrentiepositie te plaatsen. Hij brengt ook in herinnering dat men elke overreglementering moet vermijden en de specifieke regels slechts moet toepassen op de materie waarvoor de oorspronkelijke wetgeving bedoeld was.

De Hoge Raad vraagt ook de rechtszekerheid van de dienstverleners te garanderen en de verplichtingen waaraan zij onderworpen zijn wettelijk vast te leggen. De huidige versie van het voorontwerp van wet kent namelijk te grote initiatiefrechten toe aan de Koning.

Ten slotte herinnert de Hoge Raad er aan dat hij voortdurend pleit voor de administratieve vereenvoudiging, die ook één van de aspecten van het regeerakkoord vormt. Er moet echter vastgesteld worden dat het huidige voorontwerp van wet dit objectief niet respecteert.

BIJLAGE

REGELS VAN TOEPASSING	BELGIË (wetsontwerp)	EUROPA (IDD)
Beheer van belangenconflicten art. 283 §8 e.v.		
voor IBIPS	JA	JA
voor BOAR	JA	NEEN
Deugdelijke verslaggeving art. 289		
voor IBIPS	JA	JA
voor BOAR	JA	NEEN
Gegevensbewaring art. 291		
voor IBIPS	JA	NEEN
voor BOAR	JA	NEEN
Verplichtingen voor klantendossier art. 290		
voor IBIPS	JA	JA
voor BOAR	JA	NEEN
Vergoedingen (inducement) art. 287		
Informatie t.a.v. klant voor alle verzekeringsproducten (transparantie van vergoedingen)	JA	NEEN
Geen afbreuk doet aan de plicht om zich op loyale, billijke en professionele wijze in te zetten voor de belangen van klanten	JA	NEEN
Mag geen afbreuk doen aan kwaliteit van verleende dienst	JA	NEEN
Kosten en lasten art. 283 §6		
voor IBIPS	JA	JA
voor BOAR	JA	NEEN
Weerlegbaar vermoeden art. 297 §1		
	JA	NEEN

IBIPS = verzekeringsproducten met beleggingscomponenten, zoals tak 23-verzekeringen.

BOAR = schadeverzekeringen (auto, brand, familiale,...)